

عنوان مقاله:

تحلیل اثرات بلندمرتبه سازی بر فرم شهری کلانشهر مشهد

محل انتشار:

دوفصلنامه جغرافیا و توسعه فضای شهری، دوره 7، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

حجت فرقانی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

محمد رحیم رهنما - استاد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

رستم صابری فر - دانشیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

حسین رحیمی - دانشیار گروه جغرافیای دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مکانیابی و نحوه توزیع فضایی ساختمان های بلندمرتبه، نقش زیادی در پایداری شهر داشته و می تواند در کاهش یا افزایش اثرات این ساختمان ها بر فضای شهری، تاثیر داشته باشد. با توجه به شکل گیری ۲۲۰ ساختمان بلندمرتبه ۱۰ طبقه به بالا طی دهه ۱۳۸۵-۱۹۷ در کلانشهر مشهد و افزایش تعداد آنها که عمدتاً در طی دهه اخیر اتفاق افتاده است، این مقاله با هدف بررسی و تحلیل توزیع فضایی ساختمان های بلندمرتبه احداث شده در کلانشهر مشهد (طی دهه ۱۳۸۵-۱۳۹۷) و تاثیر آن بر فرم شهری کلانشهر مشهد انجام گردید. پژوهش از نوع کاربردی و از نظر روش، پیمایشی بوده و از شیوه تجزیه و تحلیل توصیفی-تحلیلی بهره برده است. به این منظور از آمار و اطلاعات موجود و مدل خودهمبستگی فضایی و سیستم اطلاعات جغرافیایی استفاده شد. نتایج بیانگر آن است که ساختمان های بلندمرتبه شهر مشهد در طی این دوره زمانی، از الگوی خودهمبستگی فضایی برخوردار بوده و می توان آن را دارای الگوی خوشه ای دانست. مطالعه تاثیرات این ساختمان ها بر فرم شهری، نیز بیانگر الگوی چندمرکزی با مرکزیت غالب در هسته مرکزی (پیرامون حرم مطهر) با کاربری تجاری و اقامتی می باشد. که ایجاد چند هسته فرعی نقش هسته اصلی را کاهش داده است و با توجه به مرکزیت اصلی و پراکنش خوشه های مختلف در سطح شهر، با پایداری فرم شهری ارتباط مثبتی دارد زیرا از طریق پخشایش چندمرکزی سبب شده است که از مشکلات و مسائل زیاد پیرامون هسته مرکزی شهر و الگوی تک مرکزی کامل کاسته شود.

کلمات کلیدی:

بلندمرتبه سازی، توزیع فضایی، فرم شهری، کلانشهر مشهد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1387982>

